

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/207/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612210356
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Harbuta
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4612210356.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Harbutu a členov senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: I. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N., prechodne bytom U. XX, zast. Pavlom Trnkom, advokátom so sídlom Bánovce nad Bebravou, Novomeského 1322/16, proti odporkyňi: O. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. W. XXX, zast. Advokátskou kanceláriou Mgr. Juraj Šimuny, so sídlom sv. Cyrila a Metoda 4647/1, Topoľčany, o vrátenie daru, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 06. 05. 2013 č.k. 5C/463/2012-95, takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala vrátenia daru a určenia, že je vlastníčkou nehnuteľností v kat. úz. N., zapísaných na LV č. XXX ako parc. č. 616 - orná pôda o výmere 1291 m², parc. č. 617/1 - záhrady o výmere 1004 m², parc. č. 617/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 21 m², parc. č. 618/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 430 m², parc. č. 618/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 12 m² a stavby - rod. dom so súp. č. XXX na parc. č. 618/1. Rozhodol tak s odkazom na ust. § 630 Občianskeho zákonníka majúc za preukázané, že návrh nie je dôvodný, pretože nebolo preukázané hrubé porušenie dobrých mravov zo strany odporkyne voči navrhovateľke, resp. ostatným členom jej rodiny, z ktorého dôvodu sa navrhovateľka domáhala vrátenia predmetu daru. Konštatoval, že bolo vôľou nebohého otca odporkyne a manžela navrhovateľky, aby dom vlastnila v celom rozsahu odporkyňa, ktorá sa v rámci dedičského konania vzdala spoluvlastníckeho podielu k predmetnej nehnuteľnosti v rozsahu 1/8-iny v prospech navrhovateľky. Svedkovia I. O., M. Z., S. N. st. a S. N. ml. a aj R. B. potvrdili, že vzťahy medzi účastníkmi konania sú napäté a problematické dlhší čas a konflikty vznikajú aj medzi navrhovateľkou a manželom odporkyne. Navrhovateľka v minulosti manželovi odporkyňi viac krát, aj v prítomnosti tretích osôb, nadávala do zlodejov, luteránov, dochádzalo medzi nimi nielen k slovným, ale aj fyzickým útokom. Nedorozumenia má aj s dcérou R. B. a vyjadrila sa o nej, že ju mala radšej zabiť. Nestretávajú sa viac ako dva roky, pretože aj ju napadla a označovala za zlodejov. Do odporkyne počas jej tehotenstva hodila kvetináč, viackrát ju vyhadzovala z domu. Viaceré konania navrhovateľky možno označiť za porušenie dobrých mravov voči odporkyňi. Už na základe malichejnej udalosti, keď vypočula telefonát odporkyne, v ktorom sa sťažovala na správanie navrhovateľky, v roku 2009 vyzvala odporkyňu na vrátenie daru. V konaní bolo preukázané, že iniciátorom na odstránenie prekážky pre poskytnutie úveru na prestavbu domu, ktorým bola dohoda o zriadení vecného bremena spočívajúceho v bezodplatnom užívaní nehnuteľnosti navrhovateľkou, spísaná do darovacej zmluvy, nebola odporkyňa, ani jej manžel, ale navrhovateľka a jej dcéra V. O.. Preto tvrdenie, že ju oklamali v snahe získať dom bez ťarchy a jej prítomnosti, v dome preukázaný nebol. Priestupkové stíhanie voči manželovi odporkyne bolo zastavené a odhlásenie navrhovateľky z trvalého pobytu v dome bolo len reakciou odporkyne na neprimerané a konfliktné správanie navrhovateľky. Keďže

nevedela, ako má reagovať na správanie matky- navrhovateľky, požiadala o radu farára a políciu a bolo jej navrhnuté riešiť problém zrušením pobytu navrhovateľky. Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľky, že jej vyhodili veci na ulicu, súd konštatoval, že sama navrhovateľka sms-správou požiadala odporkyňu, aby jej veci vyložila pred dom, preto nie je možné jej konanie hodnotiť ako v rozpore s dobrými mravmi. Naopak, pokiaľ ide o odporkyňu, táto spolu s manželom vytvorili v dome pre navrhovateľku podmienky na jej bývanie, prerobili jej izbu, preto z ich konania nevyplýva, že by mali v úmysle do budúcnosti nejakým spôsobom navrhovateľku vystaňovať a zbaviť sa jej. S poukazom aj na rozhodnutie NS SR z 27. 05. 2008 sp.zn. 2 Cdo/108/2007, podľa ktorého treba v prípade vrátenia daru brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu a zistiť, či tento sám sa nesprával voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny, súd prvého stupňa uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že by sa niekedy odporkyňa voči navrhovateľke správala nevhodne a to takým spôsobom, že by jej chovanie bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa navrhovateľky voči nej. Preto aj odhlásenie navrhovateľky z trvalého pobytu bolo iba reakciou odporkyne na jej urážlivé chovanie voči nej a jej manželovi a nemožno ho považovať za konanie proti dobrým mravom. O trovách konania súd nerozhodol s tým, že o nich rozhodne samostatným uznesením v zmysle § 151 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrhu vyhovieť. Mala za to, že súd prvého stupňa nevyhodnotil vykonané dôkazy správne, keď jednoducho vzal do úvahy skutočnosti vyplývajúce z výpovede odporkyne a svedkov ňou navrhnutých a neprihliadol na dôkazy vykonané na základe jej návrhu. Uviedla, že v konaní bolo preukázané, že darovacou zmluvou s vecným bremenom z 29. 01. 2009 odporkyni darovala sporné nehnuteľnosti. Táto zmluva je dôkazom toho, že nehnuteľnosti chcela do svojej smrti užívať a bývať v nich spoločne s dcérou - odporkyňou a jej rodinou. Inak by previedla nehnuteľnosti na dcéru bez zaťaženia vecným bremenom, spočívajúcim v jej práve doživotného užívania nehnuteľností. Bolo preukázané, že dôvodom podpísania dohody o zrušení vecného bremena bola iba to, že odporkyňa s manželom chceli vybaviť hypotekárny úver na prestavbu darovaného rodinného domu a vecné bremeno bolo prekážkou pre poskytnutie úveru. Napokon aj pre uspokojenie rodinného napätia podpísala dohodu o zrušení vecného bremena, ale s podmienkou, že v dome bude môcť doživotne bývať. Túto skutočnosť súd prvého stupňa nebral do úvahy. V odôvodnení rozhodnutia iba konštatoval, že z výpovede V. vyplynulo, že iniciátorom na odstránenie opísanej prekážky pre vybavenie hypotéky nebola odporkyňa, ani jej manžel, ale ona prostredníctvom dcéry V. O.. Tento záver súdu prvého stupňa je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Z výpovede odporkyne a jej manžela vyplýva, že s prerábkou nesúhlasila. Dcéra V. O. jej iba doporučila, aby dohodu o zrušení vecného bremena podpísala, ale ona sama nebola iniciátorom prestavby, ani iniciátorom zrušenia vecného bremena. Iniciatíva bola na strane odporkyne a jej manžela, ktorí túto skutočnosť popierajú. Až na doporučenie dcéry V. O. nakoniec dohodu o zrušení vecného bremena podpísala. Týkala sa len vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného užívania predmetnej nehnuteľnosti a nie v povinnosti odporkyne doopatrovať ju do jej smrti. Z objektívneho hľadiska považuje za hrubo v rozpore s dobrými mravmi, keď dcéra, ktorej matka darovala rodinný dom, jej zrušila bez jej vedomia a súhlasu trvalý pobyt na adrese, kde býva a bývala so svojou rodinou. Trvalý pobyt jej zrušila krátko po tom, ako podpísala dohodu o zrušení vecného bremena. Odporkyňou deklarovaný dobrý úmysel starať sa o ňu popiera aj tá skutočnosť, že krátko po zrušení vecného bremena ponúkla rodinný dom na predaj. Zdôraznila, že je vo veku 65 rokov, je dôchodkyňa a keby ju dcéra V. neprichýlila, nemala by kde bývať. Pokiaľ sa medzi ňou a odporkyňou pred alebo po darovaní nehnuteľnosti vyskytli nejaké spory, neboli adekvátne dôvodom pre vyhodenie matky z domu. Ak je pravdou tvrdenie odporkyne, že ju už v čase pred darovaním vyhodila 2x z domu, mohla odporkyňa pri prevzatí daru a záväzku z vecného bremena počítať s problémami, čím sa dá vysvetliť aj to, že za týchto okolností prijala dar s cieľom uspokojiť svoje majetkové záujmy. V čase podpísania dohody o zrušení vecného bremena vedela, že jeho zrušenie má dopad na jej právne postavenie v tom, že jej zaniká užívacie právo k nehnuteľnostiam. Spoločila sa na to, že jej sestra a dcéra V. O. ju nenechajú bez pomoci. Z uvedených dôvodov podľa jej názoru, ak aj nie je samotné prijatie daru odporkyňou, tak určite ňou iniciované zrušenie vecného bremena a následne svojoľné zrušenie jej trvalého pobytu je možné hodnotiť ako správanie sa v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

Odporkyňa k odvolaniu písomné vyjadrenie nepodala.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania po prejednaní veci na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 OSP dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Predmetom konania je návrh navrhovateľky na vrátenie daru - nehnuteľností v kat. úz. N., zapísaných na LV č. XXX, popísaných vyššie a určenie, že navrhovateľka je ich výlučnou vlastníčkou. V návrhu uviedla, že nehnuteľnosti darovala odporkyni darovacou zmluvou 29. 01. 2009 s tým, že súčasťou zmluvy bolo aj zriadenie vecného bremena o bezodplatnom užívaní nehnuteľností v prospech darkyne a S. N., manžela odporkyne. Darovacia zmluva bola zapísaná na katastri nehnuteľností pod V 144/09. Po darovaní nehnuteľnosti sa odporkyňa s manželom rozhodli zrealizovať prestavbu darovaného domu. Nemali dosť finančných prostriedkov, preto chceli prestavbu financovať z hypotéky. Poskytnutie hypotéky vylučovalo existenciu vecného bremena, a preto uzavrela s odporkyňou a jej manželom dohodu o zrušení vecného bremena. Táto bola do katastra nehnuteľností zapísaná pod V 2332/11. Po zrušení vecného bremena sa odporkyňa a jej manžel začali voči nej správať spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. Po obdržaní finančných prostriedkov začali s prestavbou domu, kvôli čomu išla bývať k svojej druhej dcére. Bývanie malo byť len dočasné, do času ukončenia prestavby. Keď sa chcela do domu vrátiť, nebolo jej to umožnené, pretože odporkyňa vymenila s manželom zámky od dverí a následne zistila, že 18. 04. 2012 jej zrušila trvalý pobyt. Hoci ju listom z 30. 04. 2012 vyzvala, aby ju prihlásila späť na trvalý pobyt a poslala kľúče od domu, jej žiadosti nevyhovela. Dňa 15. 05. 2012 jej telefonovala, aby si prišla vziať svoje veci. Dňa 04. 07. 2012 boli jej veci vyhodené pred domom, čo nahlásila na políciu. V čase podania návrhu bývala u svojej dcéry V.. V darovanom rodinnom dome dovtedy bývala nerušeným, kludným životom a pokiaľ by bola vedela, čo ju po darovaní čaká, nikdy by jej nehnuteľnosti nedarovala. Súd prvého stupňa rozsudkom návrh zamietol, keďže nemal preukázané, že odporkyňa sa voči navrhovateľke dopúšťa konania, ktoré možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Podľa § 630 OZ darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Citované zákonné ustanovenie umožňuje osobitný spôsob zániku právneho vzťahu, ktorý môže darca vyvolať tým, že jednostranným úkonom vyzve obdarovaného na vrátenie daru. Darca tak môže urobiť vtedy, keď sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy. Darca sa môže domáhať vrátenia daru aj v prípade, keď rušivý stav už netrvá, ale k porušeniu dobrých mravov došlo v minulosti. Toto právo darcu podlieha premlčaniu vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, keď darca mohol právo uplatniť po prvý raz (§ 101). Za členov rodiny darcu v zmysle § 630 OZ sa považujú tie fyzické osoby, ktoré sú k darcovi s prihladením na všetky okolnosti danej veci v pomere príbuzenskom alebo obdobnom, ak darca ujmu spôsobenú niektorou z nich obdarovaným pociťuje ako ujmu vlastnú. Uvedené zákonné ustanovenie za právne relevantné považuje len také správanie obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Pritom nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu. K zániku darovacieho vzťahu podľa § 630 OZ dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním voči darcovi alebo voči členom jeho rodiny, pričom musí ísť o porušenie dobrých mravov značnej intenzity alebo o ich sústavné porušovanie. Právo darcu domáhať sa vrátenia nevzniká pri prostej nevďačnosti obdarovaného voči darcovi, ani pri menej významnom porušení dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výzva na vrátenie daru obsahujúca kvalifikované závadné správanie obdarovaného sa musí prejavovať ako jednostranný právny úkon smerujúci od darcu k darovanému. Za takúto výzvu možno považovať aj žalobu dňom jej doručenia žalovanej strane.

Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Definícia dobrých mravov nie je nikde normatívne upravená. Uvedené ustanovenie má v oblasti občianskeho práva závažný interpretačný i aplikačný dosah. Ide predovšetkým o ustanovenia zakazujúce taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Pri premietnutí tejto zásady do

vzájomného vzťahu subjektov občianskeho práva ide o elementárnu slušnosť, vzájomné rešpektovanie sa a potrebnú mieru tolerancie, a to všetko v spoločensky vhodnej miere a únosnosti. Pojmom dobré mravy možno rozumieť pravidlá morálneho charakteru, ktoré za určitých okolností môžu nadobudnúť povahu právnej normy.

Vzhľadom na predmet sporu súd prvého stupňa vykonal dokazovanie na preukázanie skutočností, pre ktoré sa navrhovateľka domáhala vrátenia daru od odporkyne, a správne posudzoval splnenie podmienok v zmysle § 630 OZ. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o skutkových a právnych dôvodoch zamietnutia žaloby, spočívajúcich v tom, že navrhovateľka svoje tvrdenia v hrubom porušení dobrých mravov odporkyňou nepreukázala. Pre preskúmanie opodstatnenosti žaloby na vrátenie daru bolo potrebné zamerať dokazovanie na preukázanie tvrdení o nevhodnom správaní odporkyne k navrhovateľke najmä v súvislosti so zrušením práva vecného bremena spočívajúcom v doživotnom užívaní domovej nehnuteľnosti navrhovateľkou a po tomto období, ktoré vyvrcholilo v tom, že odporkyňa dňa 18. 04. 2012 navrhovateľku odhlásila z trvalého pobytu a následne jej vyložila veci na ulicu. Súd prvého stupňa vykonal podrobné dokazovanie výsluchmi svedkov na preukázanie jednak tvrdení navrhovateľky na nevhodnosť správania sa odporkyne, ako aj okolností preukazujúcich spolužitie navrhovateľky, odporkyne a jej manžela v rodinnom dome v čase pred uzatvorením darovacej zmluvy, ako aj po jej uzatvorení. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, z výsledkov vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že medzi účastníkmi konania dochádzalo ku konfliktom a to ani nie kvôli správaniu sa odporkyne voči navrhovateľke, ale najmä z dôvodov spočívajúcich na strane navrhovateľky. Bolo preukázané, že navrhovateľka aj v minulosti viac krát vyhodila odporkyňu a jej manžela z domu, konflikty mala nielen s odporkyňou, ale aj s druhou dcérou R. B., pričom svedkovia zhodne vypovedali, že navrhovateľka má dobré vzťahy iba s V. O.. Samotná svedkyňa V. O. potvrdila, že ona bola iniciátorom zrušenia práva vecného bremena zriadeného v darovacej zmluve v prospech navrhovateľky, pretože dom chátral a rovnako tak z jej podnetu, resp. následne na „doporučenie“ navrhovateľky si odporkyňa a jej manžel zobrali hypotekárny úver na rodinný dom. V čase týchto udalostí odporkyňa s rodinou bývali u svokrov, ku ktorým sa odsťahovali po konfliktoch s navrhovateľkou. Za tejto situácie tvrdenie navrhovateľky, že iba na naliehanie odporkyne, resp. jej manžela súhlasila so zrušením vecného bremena, preukázané nebolo, rovnako ani to, že konali s úmyslom zbaviť sa jej a nemusieť ju doopatrovať do jej smrti. Zo spisu nie je možné zistiť dátum uzatvorenia dohody o zrušení vecného bremena. Jej vklad bol povolený pod V 2332/11, teda je zrejmé, že niekedy v priebehu roka 2011 nastalo obdobie, v ktorom mala obdarovaná zmeniť svoje správanie k matke vyššie popísaným spôsobom. Navrhovateľka v konaní pred súdom prvého stupňa uvádzala, že odporkyňa bývala s rodinou u svokrovcov od septembra 2009 do júna - júla 2012, resp. od septembra 2010, ako uviedla na odvolacom pojednávaní. Z toho by vyplývalo, že ak ku konfliktom podľa nej malo dôjsť po zrušení práva vecného bremena, bolo to v období, keď účastníci ani nemali spolu bývať. Z výpovedí účastníkov konania, ako aj svedkov však bolo preukázané, že v roku 2012 bývala navrhovateľka s rodinou odporkyne v dome, a niekedy v období veľkonočných sviatkov, v marci roku 2012, začali prerábať dom a dňa 10. 03. 2012 sa navrhovateľka dočasne odsťahovala k dcére V. O. do U.. Do obce chodila na omše a pri tej príležitosti sa zastavila aj u odporkyne. K hádkam v tomto období dochádzalo kvôli spôsobu, akým manžel odporkyne prerábal dom, vyčítala mu, ako urobil sprchový kút, kvôli platbám inkasa, ktoré odmietla platiť s odôvodnením, že v dome nebýva, vyčítala mu minulosť, nadávala do opilcov, urážala jeho rodičov. Konflikt na dvore rodinného domu dňa 03. 04. 2012 vyústil do fyzických útokov, ktoré boli predmetom šetrenia orgánov polície. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok S. N. st., ktorý pomáhal pri prestavbe domu, pričom odporkyňa pri tomto konflikte priamo účastná ani nebola. Navrhovateľka bola rozhodnutím Obvodného úradu Topoľčany z 11. 12. 2012, právoplatným 04. 01. 2013, uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a bola jej uložená peňažná pokuta. Konflikty, ktoré v tomto období vyvrcholili, sa stali pre odporkyňu a jej rodinu tak zaťažujúce, že sa rozhodli hľadať riešenie. Vec po konzultácii nakoniec vyriešili tak, že navrhovateľku odhlásili z miesta trvalého pobytu. O tom, že uvedené riešenie bolo z ich strany krajným riešením, ktoré vopred neplánovali, svedčí to, že dom prerábali tak, aby v ňom navrhovateľka mala možnosť v budúcnosti bývať, postavili jej na prízemí novú kuchyňu a pripravili pre ňu samostatnú izbu. Z takéhoto konania odporkyne aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že odhlásenie navrhovateľky z trvalého pobytu bolo pre ňu jediným možným riešením ako predchádzať konfliktom s navrhovateľkou, keďže hádky vyvolávala nielen vo vzťahu k odporkyni a jej manželovi, ale bolo preukázané, že takéto konanie prejavuje aj voči druhej dcére R.. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že sama navrhovateľka je konfliktnej povahy a vnáša do vzťahov medzi členmi rodiny nepokoj a roztržky. Sama si toto konanie neuvedomuje, pretože aj na odvolacom

pojednávani uviedla, že nie v nej je chyba, ale dcéry majú zlé povahy. Je zrejmé, že navrhovateľka, i keď možno má snahu vychádzať s rodinou dobre, nie je v konkrétnej situácii dostatočne empatická a citlivá a presadzujúc svoje predstavy a názory vyvoláva zbytočné konflikty, ktoré napokon rozhádali celú rodinu a viedli k tomu, že nemá dobré vzťahy s dcérami a aj odporkyňa v snahe ochrániť svoju rodinu pred jej útokmi zvolila pre ňu jediné možné riešenie a odhlásila ju z miesta trvalého pobytu. Z týchto dôvodov preto aj odvolací súd uzavrel, že konanie odporkyne bolo iba reakciou na nevhodné správanie sa navrhovateľky, ktorej správanie bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa obdarovanej (a jej rodine) a konanie odporkyne spočívajúce v zrušení trvalého pobytu nie je možné hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Aj daryňa musí rešpektovať právo obdarovaného na pokojný rodinný život, na česť a dôstojnosť, ktoré sú garantované v čl. 16, 41 a nasl. zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodol, keďže súd prvého stupňa si rozhodnutie o nich vyhradil v súlade s § 151 ods. 1 OSP na samostatné rozhodnutie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.